

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 32C/56/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121206475
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Dolníková Žabková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2022:5121206475.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Marcelou Dolníkovou Žabkovou, LL.M. v právnej veci žalobcov: X/ W. K. I., L.. XX.XX.XXXX, J. Š. XXXXX/XA, XXX XX J., X/ G. Š., L.. XX.XX.XXXX, J. J. XXX, XXX XX J., X/ J. T., L.. XX.XX.XXXX, J. B. XX, XXX XX B., všetci právne zastúpení: CHARGE DAVOUÉ UJ s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Vlárská 458, 911 05 Trenčín, IČO: 47 253 894, proti žalovanému: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o zaplatenie náhrady škody, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa žalobou, doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 28.07.2021, domáhali, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť každému zo žalobcov náhradu škody vo výške 25.109,85 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania.

2. Na odôvodnenie svojho nároku žalobcovia uviedli, že sa domáhajú náhrady škody, spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami policajného orgánu OR PZ SR OO PZ Rajec, Okresnej prokuratúry Žilina a nesprávnym úradným postupom s porušením ústavných, základných a zákonných práv žalobcov, ktoré porušenia vyústili následne do porušenia ústavného princípu uvedeného v Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Žalobcovia poukázali na Čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy SR, Čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na Protokoly na tento Dohovor nadväzujúce, ďalej na Čl. 7 ods. 5, Čl. 154c ods. 1, Čl. 12 ods. 1, 2, 4, Čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, Čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Žalobcovia uviedli, že žalovaný im listom zo dňa 31.05.2021 oznámil, že mu bola postúpená žiadosť o predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody. Listom zo dňa 18.07.2021, doručeným žalobcom dňa 27.07.2021, im žalovaný oznámil, že neboli splnené zákonné podmienky pre uspokojenie nároku žalobcov na náhradu škody, uplatneného v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z. z.. Na základe Uznesenia OR PZ Žilina ČVS: ORP-1177/RA-ZA-2013 zo dňa 07.01.2014 bolo proti oprávneným ako obvineným podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vznesené obvinenie za prečin krádeže podľa § 2012 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že dňa 24.05.2013 okolo 06:00 hod., na základe pokynu žalobcu v rade 1/ v obci X. v areály bývalého družstva žalobcovia v rade 2/ a 3/ nezisteným spôsobom odstránili dva visiace zámky na dvojkrídlovej plechovej bráne vedúcej do haly, následne cez ktorú vošli dnu a z haly odcudzili vysokozdvíhny vozík zn. Q. K v. č. R slabohnedej farby s predĺženými lyžinami, čím I. C.C., L..XX.XX.XXXX, J. O., D. Č.. XXX/X, M.. Ž. spôsobili krádežou škodu vo výške 7 550,37 Eur a poškodením škodu vo výške 10,- Eur. Proti vyššie uvedenému uzneseniu podali žalobcovia v zákonnej lehote sťažnosť dňa 06.03.2014, ktorou

sa domáhali sťažnostným návrhom, aby prokurátor v celom rozsahu vyhovel sťažnosti a uznesenie vyšetrovateľa zrušil a trestné stíhanie voči obvineným zastavil, pretože obvinení sa nedopustili žiadneho trestného činu a ani trestného činu, pre ktorý im bolo uznesením vyšetrovateľa vznesené obvinenie. Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry v Žiline spis. zn. 1Pv/470/13/5511 zo dňa 25.03.2014 bola sťažnosť žalobcov zamietnutá. Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 3T/21/2015 zo dňa 11. decembra 2017 bolo rozhodnuté tak, že obžalovaní, žalobcovia v rade 1/ - 3/, sa oslobodzujú podľa § 285 písm. c) Tr. por. spod obžaloby spis. zn. 1Pv/470/13/5511-58 zo dňa 11.02.2015, pre skutok, ktorý mali spáchať tým, že v dobe od 18:00 hod. dňa 18.05.2013 do 10:30 hod. dňa 24.05.2013 v areáli bývalého roľníckeho družstva v obci X., obvinený žalobca v rade 2/ a 3/ na pokyn žalobcu v rade 1/ presne nezisteným predmetom odstránili dva visiace zámky na dvojkrídlovej plechovej bráne vedúcej do haly, vošli dnu do haly, odkiaľ zobrali vysokozdvížný vozík zn. Q. K výrobné číslo R s predĺženými lyžinami, ktorý naložili na vozidlo a odviezli ho do prevádzkových priestorov spoločnosti R., s. r. o. G. v K. B., čím majiteľovi vysokozdvížného vozíka I. C., L..XX.XX.XXXX, J. D. XXX/X, O., spôsobili škodu vo výške 5 022,- Eur, teda spoločným konaním s inou osobou si prisvojili cudziu vec tým, že sa jej zmocnili, čin spáchali vlámaním a spôsobili ním väčšiu škodu, čím mali spáchať prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní. Podľa § 288 ods. 3 Tr. Por. súd poškodeného I. C., L..XX.XX.XXXX, P. J. O., D. XXX/X, s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces. Rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp. zn. 2To/23/2018 zo dňa 23.mája 2018 bolo rozhodnuté tak, že podľa § 321 ods. 1 písm d) Tr. por. sa zrušuje rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 3T/21/2015 zo dňa 11.12.2017 a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaných, žalobcov v rade 1/ - 3/, podľa § 285 písm a) Tr. por. oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina, spis. zn. 1Pv/470/13/5511-58 zo dňa 11.02.2015. Žalobcovia uviedli, že oOrgány činné v trestnom konaní, vyšetrovateľ a prokurátor zmarili ich ústavné základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako právo domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva v prípadoch ustanovených Zák. č. 301/2005 Z. z. na inom orgáne Slovenskej republiky. Uplatňujú si náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie od 07.01.2014 do 23.05.2018, t. j. za dobu 4 roky, 3 mesiace a 23 dní. Žalobcovia poukázali na § 17 Zákona č. 514/2003 Z. z. Výšku nemajetkovej ujmy žalobca v rade 1/ odôvodňuje od počiatku nezákonným obvinením a následne podaním nezákonnej obžaloby z trestného činu, pre ktorý bol trestne stíhaný. Na nezákonnosť obvinenia poukazoval počas celého trestného konania. Ďalej uviedol nasledovné skutočnosti: Krivé nespravodlivé obvinenie, ktoré polícia dohnala až na súd. Krytie ľudí, ktorí páchali trestnú činnosť zo strany polície a prokurátora. Minutý čas počas riadnej pracovnej doby a energia cestovaním a sedením na súde, a vypočúvaním a obhajovaním sa za niečo čo bolo od začiatku absurdné. Frustrácia na súde a počas pojednávania, vypočúvanie za niečo absurdné. Šikana a povyšovanie zo strany polície, keď si tu boli s C.Ý. vziať späť vozík. Nespravodlivé odovzdanie nami zadržanej veci, ktorá bola v našom vlastníctve naspäť páchatelovi, ktorá nám ju ukradol, na čo boli riadne dôkazy, za asistencie polície a súdu. Šikana polície po telefóne, keď kryli skutočného páchatel'a a snažili sa obviniť poškodeného, očierňovanie dobrého mena zo strany polície, keď si u mojich susedov osobne polícia preverovala moje správanie a ako, akým dojmom pôsobím na susedov, pričom som nebol právoplatne odsúdený v tej dobe. Preverovanie si mojej osoby, či sa správam slušne a nespôsobujem niekomu ujmu na zdraví a majetku, či sa chovám neprispôsobivo, problémovo na obecnom úrade formou listovej žiadosti. Následne mala obec na mňa vypracovať posudok, čím bolo nepriamo očierňované moje meno a povesť a vznášané pochybnosti o bezúhonnosti mojej osoby či na obecnom úrade alebo pred susedmi. Strpenie, znášanie krivého obvinenia a konfrontovať sa s páchatel'om trestnej činnosti ako „obvinený“ a pravý páchatel' v pozícii ako „svedok“. Hanba a pocit poníženia vo svojej rodine, ale najmä pred svojou manželkou a deťmi. Žalobca v rade 2/ uviedol, nasledovné skutočnosti: Neprijemné kontroly policajtov, či sa nachádzam na adrese trvalého pobytu, lustrovanie na obecnom úrade v J., vysvetľovanie známym aj rodine, prečo som obvinený. Nedôvera priateľov a známych, keď už som bol obvinený z krádeže. Celé to začal na mňa doliehať, keď i napriek mojej a našim výpovediam sme boli odsúdení za vinných. Trpel som nespavosťou, depresiami a nemohol som sa na nič sústrediť. Všade ma to prenasledovalo, kde som sa pohyboval. Najviac ma ponižovalo to vysmievanie ľudí z obce, že som zlodej a budem za to pykať. Začal som sa za to hanbiť, hlavne pred svojou rodinou. Prestal som sa stretávať s ľuďmi a stal sa zo mňa samotár, čo ešte viac vo mne vyvolalo pocity zúfalstva, bezmocnosti a poníženia. Žalobca v rade uviedol nasledovné skutočnosti: Nad vecou, ktorá sa stala som rozmýšľal aj počas noci a začal som trpieť nespavosťou, lebo som sa dostával z dôvodu bezmocnosti do zúfalstva. Moja osoba utrpela najmä tým, že dovtedy som nikdy nebol z ničoho obvinený a trestaný a hrozilo, že mi bude zadržaný zbrojný preukaz a zbrane. Ten pocit, sedieť na trestnej lavici na súdnom pojednávaní, mi bol hrozne nepríjemný. Tým, že som bol posudzovaný políciou, neprimeranými otázkami, ktoré vrhali na mňa krivý obraz pred obyvateľmi obce a

tak isto pred samotným starostom z obecného úradu, okolie sa na mňa pozeralo ako na trestaného a ešte aj s posmechom sa po obci šírili reči, že som zlodej. Prestával som chodiť medzi ľuďmi, lebo som videl na ich očiach, že mi neveria. Závažnosť tohto všetkého na mne začínala zanechávať stopy menejcennosti, prestávalo sa mi dariť i v práci a najviac som trpel z dôvodu bezmocnosti pred svojou manželkou a deťmi. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania žalobcovia vypísali jednotlivé úkony právnej pomoci s poukazom na vyhlášku č. 655/2004 Z.z.. Nároky žalobcov v rade 1/ až 3/ pozostávajú z nemajetkovej ujmy vo výške 24.000,- Eur, úkonu právnej služby vo výške 820,24 Eur a náhrady cestovného a náhrady za stratu času vo výške 289,61 Eur.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že nárok žalobcov v celom rozsahu neuznáva a žalobu žiada zamietnuť, nakoľko žalobcovia nepreukázali svoje tvrdenia o existencii nezákonného rozhodnutia, t.z. žalovaný popiera právny základ nároku žalobcu. Žalobcovia označili za nezákonné rozhodnutie, od ktorého odvodzujú svoj nárok na náhradu škody, uznesenie povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Rajec sp. zn. ČVS:ORP-1177/RA-ZA-2013 zo dňa 7.1.2014 o vznesení obvinenia pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2, písm. a/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, a to z dôvodu, že uvedené trestné konanie skončilo rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 2To/23/2018 zo dňa 23.5.2018, ktorým boli žalobcovia spod obžaloby oslobodení. Podľa žalovaného neskoršie rozhodnutie o oslobodení obžalovaných spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči nim bolo nezákonné. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Konštrukcia, ktorú uvádzajú žalobcovia, t. j., že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné z dôvodu, že boli spod obžaloby oslobodení, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Tento zákon v žiadnom z ustanovení takúto konštrukciu neupravuje a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje zákon, ktorý by za orgán príslušný na zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činného v trestnom konaní, určoval súd. Súd teda v tomto prípade v žiadnom prípade nemôže byť orgánom príslušným na zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia v zmysle § 6 ods. 1 citovaného zákona, a už vôbec nie extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý je vzhľadom na znenie citovaného zákonného ustanovenia vylúčený /je to iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zmenené alebo zrušené príslušným orgánom/. Extenzívny výklad je o to viac neprípustný, že zákon č. 514/2003 Z. z. stojí na prísnej absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody, by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je zverená súdom, ale zákonodarnej moci. Je vecou zákonodarcu, aby do znenia zákona č. 514/2003 Z. z. pojal právnu úpravu takejto konštrukcie nezákonného rozhodnutia a stanovil jej zákonný rámec. Ak tak zákonodarca neurobil, nie je dôvod, aby činnosť zákonodarnej moci nahrádzala moc súdna, tzv. extenzívnym výkladom tohto zákona. Výklad zákona v žiadnom prípade nemôže ísť nad rámec zákona. Prípadné rozhodnutie civilného súdu, ktoré by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia, by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva platného a účinného na území Slovenskej republiky, pretože uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní touto osobou. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí (porovnaj II. ÚS 163/2013). Iný záver by nepochybne viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii neviny, k popretiu účelu samotného trestného konania resp. jeho časti, t.j. prípravného konania, ktoré by de facto stratilo svoj význam a viedlo by k záveru o tom, že stíhať možno len osoby, ktorých vina je v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu. Preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. Zákon predpokladá ako ďalšie štádium trestného konania konanie pred súdom /súdne konanie/, v ktorom súd ako jediný Ústavou SR a zákonom zmocnený orgán, rozhodne o vine resp. nevine obvineného, resp. iným zákonom predpokladaným spôsobom. Pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím je potrebné súčasné splnenie troch kumulatívnych podmienok, t. j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a priama príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základná z podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, a teda v tejto veci nie je daný už

samotný základ nároku uplatňovaného žalobcom. Súd má v súlade s ust. § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. priznať náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Aj keď žalovaný tvrdí, že v danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonné a nedošlo v konaní ku spôsobeniu škody žalobcom, namieta správnosť vyúčtovania trov právneho zastúpenia a skutočnosť, či a v akej výške došlo k zaplateniu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní. Žalovanému nie sú známe také prílohy žaloby, z ktorých by bolo preukázané zaplatenie trov právneho zastúpenia v trestnom konaní žalobcami. Žalobcovia sú povinní preukázať, že došlo k zmenšeniu ich majetku. Vyúčtovanie trov konania v samotnej žalobe takýmto dôkazom nie je. Žalovanému rovnako nie sú známe také prílohy žaloby, ktoré by preukazovali, že vyúčtované úkony právnej služby v trestnom konaní aj boli reálne vykonané a predovšetkým, či sa jedná o účelne vynaložené trovy konania. Žalobcovia nepredložili žiadny listinný dôkaz z trestného spisu sp. zn. 3T/21/2015, preukazujúci vykonanie úkonov právnej služby v trestnom konaní a neuniesli tak dôkazné bremeno vo vzťahu k svojim tvrdeniam. Žalobcovia nárok na náhradu trov trestného konania, s výnimkou vlastných tvrdení, nijako nepreukázali a nie je možné zistiť, či sa tieto úkony právnej služby reálne uskutočnili a či je ich výška žalobcom uplatnená v zmysle ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z.. Aj v zmysle ustálenej judikatúry ide o vzťah príčinnej súvislosti v prípade, ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti či okolností nasvedčujúce jej existencii, ale príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie, bez ktorého by škodný následok nenastal. Uvedenú skutočnosť je v podmienkach kontradiktórneho procesu povinný preukázať žalobca a to ako otázku skutkovú, nie právnu. Dĺžka trestného konania je vo vzťahu k uplatnenému titulu právne irelevantná, keďže žalobcovia žalobu odvodzujú od podľa nich nezákonného rozhodnutia nie nesprávneho úradného postupu, ktorý titul bol aj predbežne prerokovaný so žalovaným.

4. Žalobcovia vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrvali skutočnostiach, uvedených v žalobe a dodali, že nesúhlasia so skutkovou a právnou argumentáciou žalovaného, poukázali na Ústavu SR a medzinárodné dohovory a ľudských právach a základných slobodách. Zodpovednosť za škodu žalovanej je objektívnou zodpovednosťou, t.z., že žalovaný sa žiadnym spôsobom nemôže spod tejto zodpovednosti exkulpovať.

5. Žalovaný zotrval na svojich vyjadreniach. Vo vyjadrení zo dňa 21.03.2022 nad rámec predchádzajúcich tvrdení uviedol, že aj keď tvrdí, že v danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonné a nedošlo v konaní k spôsobeniu škody žalobcom rozhodnutím prokurátora, vo vzťahu k trovám trestného konania, bez toho, aby bolo v rámci civilného sporového konania preukázané ich vykonanie a rozsah, namieta úkony, označené ako žiadosť o fotokópiu spisu a upovedomenie o úkonoch zo dňa 24.2.2014 a nahliadnutie do spisu zo dňa 3.3.2014 ako neúčelné, sú totiž súčasťou úkonu príprava a prevzatie zastúpenia. Vo vzťahu k ostatným úkonom trestného konania sa v danom procesnom štádiu nie je možné relevantne vyjadriť. Nad rámec tvrdení v žalobe dodal, že nárok žalobcov na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy považuje v celosti za nepreukázaný a založený len na tvrdeniach žalobcov. V nadväznosti na uvedené poprel skutkové tvrdenia žalobcov v tom smere, že došlo ku zásahu do ich osobnostných práv v takom rozsahu, že bola v značnej miere znížená ich dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Následky takej intenzity, ktoré by zakladali právo na priznanie peňažnej náhrady žalobcovia nepreukázali. Nebol produkovaný žiaden dôkaz o takom zásahu do ich osobnostných práv, ktorý by odôvodňoval priznanie nároku z titulu nemajetkovej ujmy. V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. priznanie nemajetkovej ujmy nastupuje až v prípade, ak konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Následne sa nemajetková ujma určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného a jeho doterajší život, prostredie v ktorom žije a pracuje, okolnosti za ktorých k nej došlo ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho súkromnom živote prípadne v spoločenskom uplatnení a to podľa noriem súkromného práva. Zákon priznáva poškodeným aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a to za súčasného splnenia dvoch podmienok a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a zároveň, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku a pod.. Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 6Co/63/2020 zo dňa 28.7.2021, zohľadňujúci judikatúru nadriadených súdov, ktorým súd zamietol žalobu o náhradu škody práve z dôvodov, že nebolo žalobcom preukázané zaplatenie trov trestného konania a súčasne nebol preukázaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

6. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní zotrval na skutočnostiach, uvedených v písomných podaniach. Uviedol, že odmenu advokáta v predmetnom trestnom konaní zaplatila iná osoba, nie žalobcovia, v prípade, že túto skutočnosť, nedoriešia, žalobu v tejto časti zoberú späť. Uviedol, že svoje nároky vo vzťahu k nemajetkovej ujme, preukazujú tvrdeniami žalobcov a navrhli vypočúť svedkov.

7. Žalobca v rade 1/ na pojednávaní uviedol, že pri obvinení a vyšetrovaní vystupovali dva subjekty. Jednak žalobcovia ako obvinení a firma, ktorej bola spôsobená škoda. Firma platila trovy obhajcu.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré tvoria súčasť spisu, zistil nasledovný skutkový stav a dospel k nasledovným záverom:

9. Žalobcovia na pojednávaní uviedli, že na preukázanie svojich tvrdení navrhnu vypočúť svedkov, avšak údaje, týkajúce sa svedkov, súdu neoznámili.

10. Hmotnoprávnymi podmienkami vzniku zodpovednosti štátu za škodu v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci na rozdiel od všeobecných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (protiprávne konanie škodcu, škoda, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody a napokon zavinenie), sú: 1. nezákonné rozhodnutie, 2. škoda a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Možnosť priznania nároku zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (až na prípady hodné osobitného zreteľa) je však podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.).

11. Pre účely vzniku zodpovednosti štátu tak nie je zásadne rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní v akomkoľvek jeho štádiu vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo v konečnom rozhodnutí. Ak napokon súd rozhodne v trestnom konaní o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, má to za následok záver o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia.

12. Zo skutočností, ktoré boli v konaní nesporné, mal súd preukázané, že uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Rajec sp. zn. ČVS:ORP-1177/RA-ZA-2013 zo dňa 07.01.2014 bolo žalobcom v rade 1/ až 3/ vznesené obvinenie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2, písm. a/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Proti uvedenému uzneseniu podali žalobcovia dňa 06.03.2014 sťažnosť. Rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 2To/23/2018 zo dňa 23.5.2018 bola trestná vec právoplatne skončená a žalobcovia boli spod obžaloby oslobodení.

13. Súd konštatuje, že uznesenie Obvodného oddelenia PZ Rajec sp. zn. ČVS:ORP-1177/RA-ZA-2013 zo dňa 7.1.2014 je možné považovať za nezákonné v zmysle ustanovenia § 5 ods. 1 v spojení s ustanovením § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže žalobcovia boli právoplatne rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 2To/23/2018 zo dňa 23.5.2018 oslobodení spod obžaloby. Zároveň bola splnená podmienka podania opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, keďže žalobcovia podali proti rozhodnutiu sťažnosť.

14. Vo vzťahu k druhému predpokladu vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, t. j. vznik škody na strane žalobcov, súd uvádza, že zákon č. 514/2003 Z. z. formuluje legálnu definíciu pojmu škoda v ustanovení § 17 ods. 1. Pod pojmom škody je z teoreticko-právneho hľadiska nutné rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom. Rozoznáva sa skutočná škoda a ušlý zisk. Pod skutočnou škodou treba rozumieť zmenšenie majetku poškodeného, prípadne aj náklady potrebné na to, aby sa dosiahol predchádzajúci stav. Pod ušlým ziskom treba rozumieť to, čo by poškodený mohol získať, keby nedošlo k vzniku škody. V danom prípade si žalobcovia neuplatňovali náhradu škody v podobe ušlého zisku, ale náhradu skutočnej škody, ktorá im mala vzniknúť vo výške odmeny a náhrad advokáta za jednotlivé úkony obhajoby v dotknutej trestnej veci. Žalobcovia však do konania nepredložili žiadne dôkazy, preukazujúce, že by boli trovy právneho zastúpenia uhradili. Naopak, z výpovede na pojednávaní vyplynulo, že odmenu advokáta uhradila iná osoba ako žalobcovia. Škoda (ujma v majetkovej sfére poškodeného) nastáva až v prípade, že poškodený trovy advokáta aj skutočne vynaložil a súčasne ich vynaložil účelne. Vykonaným dokazovaním tak bolo preukázané, že žalobcom škoda nevznikla.

15. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa súd nezaoberal skúmaním naplnenia ďalšieho predpokladu vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu (príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody u žalobcov), ako aj rozsahom škody, ktorá mala žalobcom vzniknúť (dôvodnosťou rozsahu vyúčtovanej odmeny a príslušných náhrad advokátom za jednotlivé úkony obhajoby v dotknutom trestnom konaní).

16. Ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. priznáva poškodenému aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a to za súčasného splnenia dvoch podmienok: 1. že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a 2. že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod..

17. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívny výpočetom, stanovuje kritéria, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu, na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim kritériom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo.

18. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniam o nemajetkovej ujme. Žalobcovia sa v konaní obmedzili výlučne na konštatovanie následkov, ktoré im mali byť v dôsledku trestného konania spôsobené, avšak svoje tvrdenia nepreukázali. Navrhli síce vykonať vylúch svedkov, avšak osoby svedkov neoznačili.

19. Podľa § 150 Civilného sporového poriadku: 1/. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. 2./ Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

20. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť sú základné povinnosti strán v civilnom procese. Dôkazná povinnosť znamená, že účastník musí na preukázanie svojich tvrdení označiť dôkazy, pričom každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia t.j. musí preukázať to, čo tvrdí. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie. V súlade so zásadou kontradiktornosti konania súd len vyhodnocuje predložené dôkazy a v uvedenom prípade neboli predložené dôkazy na preukázanie vzniku nároku.

21. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju v celom rozsahu zamietol.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovia boli v konaní neúspešní, preto im nárok na náhradu trov konania nevznikol. Keďže súd žalobu zamietol, úspešnou stranou v konaní bol žalovaný, ktorý si náhradu trov konania neuplatnil. Na základe uvedeného

súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal. O trovách konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.